

Arrest

nr. 335 318 van 31 oktober 2025
in de zaken RvV X / XI en X / XI

In zake: **1. X**
 2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. DELBEKE**
 Koning Albertstraat 24/1
 8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. DELBEKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de partner van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. De verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de uiteenzetting van het enig middel in hun verzoekschriften is inhoudelijk identiek. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid worden samengevoegd.

1.2. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:
“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2. Over de gegevens van de zaken

De verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 21 april 2024 België binnen met hun paspoort en verzoeken de volgende dag om internationale bescherming. Op 9 april 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn, geboren op (...) 1981 in de staat Merida. U hebt samen met uw partner R(...) M(...) G(...) L(...) (CGVS nr. (...), o.v. (...)) een dochter genaamd A(...) S(...) (nationaal nr. (...)). Uw zus Y(...) J(...) S(...) D(...) U(...) (CGVS nr. (...), o.v. (...)) verliet Venezuela ongeveer zeven jaar geleden en kwam naar België. Zij werd op 12 juli 2018 erkend als vluchteling.

U bent sinds 2000 of 2002 lid van de politieke partij Acción Democrática (AD). Ook was u politiek actief voor de Democratic Unity Roundtable (MUD). U werkte in Venezuela als directeur van een orkest en een koor. In 2003 richtte u samen met uw broer W(...) E(...) S(...), eveneens een gemeenteraadslid, en enkele anderen een radiozender op waarin jullie onder meer politieke thema's behandelden. In 2017 ontving u op een dag drie bedreigingen op de telefoon van de radiozender met de boodschap dat u geen kritiek meer mocht uiten over de Venezolaanse regering. In 2019 werd de radiozender opgedoekt. Van 2020 tot midden 2021 gaf u samen met uw broer een lokale krant uit. Op 22 augustus 2023 ontvoerden acht FAES leden u. Ze sloegen u en reden met u langs het werk van uw partner, de school van uw dochter en de huizen van uw familieleden. Ze zeiden dat deze ontvoering een waarschuwing was en dat u diende te stoppen met uw politieke activiteiten. Op 1 oktober 2023 vielen colectivos uw broer op straat aan en zeiden ze dat jullie moesten stoppen met jullie politieke activiteiten. Hierna ontving u zeven of acht dreigmails. Op 3 januari 2024 spraken zeven FAES leden u aan bij een recreatiecentrum. Ze zeiden dat u en uw broer reeds waarschuwingen hadden ontvangen en dat ze u nu kwamen ophalen. U smeekte voor uw vrijheid, waarna ze u lieten gaan. Midden januari lichtte u uw partner in over uw problemen.

U verliet Venezuela samen met uw partner en uw dochter op 20 april 2024. Jullie vlogen via Spanje naar België, waar jullie de volgende dag aankwamen en op 22 april 2024 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw rijbewijs, de registraties van de geboorte van uw dochter en de samenleving met uw partner, en jullie vliegtickets. U legt ook kopieën neer van een krantenartikel en een link naar een krantenartikel inzake protesten van 2017 en de dood van een collega bij de radio, documenten en foto's inzake uw werkzaamheden bij het koor/orkest, documenten en twee badges inzake uw werkzaamheden bij de radio, documenten betreffende de politieke activiteiten van uw broer, foto's van verwondingen van uw broer, documenten betreffende uw politieke activiteiten, en brieven over uw politieke activiteiten/problemen geschreven door uw broer, door A(...) V(...) L(...), en door R(...) E(...) V(...) P(...).

Uw partner heeft op haar persoonlijk onderhoud volgende originele documenten neergelegd: haar paspoort, haar rijbewijs en bijhorend medisch certificaat, het paspoort van jullie dochter en jullie vliegtickets.

Op 24 januari 2025 stuurde uw advocaat via e-mail kopieën door van foto's van uw politieke activiteiten. Ook maakte uw advocaat enkele opmerkingen over in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw gezinsleden in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming lopen.

U verklaart dat u politiek actief was voor de partij AD en de MUD waarbij u workshops gaf, u nieuwe leden verwelkomde en u instond voor communicatie en reclamecampagnes (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13.01.2025 (verder NPO 1), p. 12-13). Ook hielp u met de verkiezingscampagnes van uw broer (NPO 1, p. 7).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Profielen en behandeling van opposanten van 10 december 2024 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten, verkiezingsmedewerkers en NGO-medewerkers geïsoleerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties.

De mate waarin opposanten of criticasters van de Venezolaanse regering problemen kregen met de Venezolaanse regering fluctueerde in de loop der jaren. In de periodes rond de verkiezingen, die gepaard gingen met massademonstraties, vonden er grootschalige willekeurige arrestaties plaats van opposanten, maar deze willekeurige arrestaties namen opnieuw af na deze periodes van protesten. Zo gingen de manifestaties tussen 2017 en 2019 gepaard met massa-arrestaties, maar werden de arrestaties selectiever in de daaropvolgende jaren. Ook naar aanleiding van de verkiezingen in juli 2024 was er sprake van aanhoudingen en valse beschuldigingen tegenover politieke activisten, militairen, mensenrechtenactivisten en journalisten. Er vonden ook massa-arrestaties plaats naar aanleiding van de demonstraties die uitbraken. In de maanden na de verkiezingen van 2024 werden echte of vermeende tegenstanders ook onafhankelijk van manifestaties geïsoleerd.

Uit de beschikbare bronnen blijkt echter niet dat iedereen die in mindere of meerdere mate betrokken is of was bij oppositieactiviteiten of deelnam aan de demonstraties in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn echter niet geloofwaardig.

Vooreerst legt u inconsistente verklaringen af over uw problemen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u na de aanval op uw broer in oktober 2023 bedreigingen ontving via e-mail en sociale media (DVZ – Vragenlijst CGVS, d.d. 20.06.2024, punt 3, vraag 5). Op het CGVS vertelt u hierover echter niets wanneer u wordt gevraagd te vertellen over al uw problemen in Venezuela (NPO 1, p. 9-10). Meer nog, u verklaart initieel dat u geen enkel probleem kende tussen uw ontvoering in augustus 2023 en het incident in het recreatiecenter in januari 2024 (NPO 1, p. 20). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, stelt u opeens dat u tussen eind 2023 en begin 2024 zeven of acht dreigmails hebt ontvangen maar dat u hieraan niet meer had gedacht (NPO 1, p. 26). Het louter aanpassen van uw verklaringen nadat u op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde tegenstrijdigheid allesbehalve uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Venezuela wordt ondermijnd.

Hierbij dient nog te worden vermeld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde bovengenoemde dreigmails te zullen overmaken aan het CGVS (ibid.). Het CGVS heeft deze tot op heden echter nog niet mogen ontvangen. Dat u geen enkele dreigmail hebt neergelegd om uw problemen in Venezuela te ondersteunen, noch enige inspanning hebt ondernomen om het CGVS hiervan te voorzien, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen strijdig met die van uw partner. Zo verklaart u initieel dat u uw partner over uw problemen vertelde op dezelfde dag als het incident aan het recreatiecentrum, en dus op 3 januari 2024 (NPO 1, p. 10-11). Uw partner verklaart daarentegen dat u haar hierover had ingelicht midden januari 2024 (blauwe map, document nr. 3, notities persoonlijk onderhoud CGVS R(...) M(...) G(...) L(...) d.d. 13.01.2025 (verder NPO 2), p. 9-10). Hiermee geconfronteerd, houdt uw partner vast aan haar eigen verklaring (NPO 2, p. 12). Erop gewezen dat u verklaarde dat u haar hierover had ingelicht op 3 januari 2024, stelt uw partner opeens zich de exacte datum niet meer te herinneren (ibid.). Later in uw persoonlijk onderhoud past u eveneens uw verklaringen aan en stelt u opeens dat u uw partner over uw problemen inlichtte midden januari 2024 (NPO 1, p. 21). Gewezen op uw eerdere verklaringen, ontkent u simpelweg uw vorige verklaringen (ibid.). Het louter aanpassen van verklaringen nadat men op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde tegenstrijdigheid allesbehalve uit. Ook deze inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie problemen in Venezuela.

Daarnaast is het door u beschreven gedrag van de Venezolaanse politiediensten niet aannemelijk.

Zo is het niet geloofwaardig dat de politiediensten u in 2017 driemaal op een dag zouden hebben bedreigd via de telefoon om u vervolgens vijf jaar met rust te laten (NPO 1, p. 18). Ook is het niet aannemelijk dat ze u na uw ontvoering pas vijf maanden later opnieuw in persoon benaderden (NPO 1, p. 9-10). Meer nog, dat de politiediensten u in januari 2024 zonder meer hebben laten gaan - en u bijgevolg wederom een kans gaven om aan hen te ontkomen - en ze u bovendien niet meer hebben gecontacteerd sinds het incident bij het recreatiecentrum, is geheel onwaarschijnlijk (NPO 1, p. 21). U beschrijft de politiediensten immers als criminelen die opposanten intimideren, laten verdwijnen, ontvoeren of vermoorden (NPO 1, p. 22). Dat de politiediensten zich dan zo terughoudend zouden hebben opgesteld en nooit enige doeltreffende vergeldingsactie ten aanzien van u ondernamen, ondanks dat u jarenlang tegen hun bevelen in politiek actief bleef, is niet geloofwaardig. Deze passieve houding van de politiediensten staat haaks op het beeld dat u over hen schept en doet ernstig afbreuk in het geloof van uw verklaringen over uw problemen met hen.

Gelet op bovenstaande beschrijving van de politiediensten is het eveneens niet aannemelijk dat uw broer op heden geen problemen meer zou hebben in Venezuela. Zo verklaart u dat uw broer na oktober 2023 geen problemen meer heeft gehad met de overheid en dat hij louter een week voor de verkiezingen van juli 2024 preventief was ondergedoken voor de colectivos (NPO 1, p. 22). Dat uw broer op heden geen problemen kent, terwijl hij eveneens werd bedreigd door de politiediensten en hij zelfs een klacht tegen hen heeft neergelegd bij de CICPC alsook dat hij op heden nog steeds politiek actief is (NPO 1, p. 9-10, 20-22, 25), ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen verder.

Tevens is het niet aannemelijk dat u geen doeltreffende veiligheidsmaatregelen hebt genomen nadat de politiediensten u hadden bedreigd. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat u aan de genade van god was overgeleverd en dat u louter minimale veiligheidsmaatregelen nam, met name dat u niet meer alleen naar buiten ging en dat u 's avonds en 's nachts ook niet meer buiten kwam (NPO 1, p. 20-21). U bleef na de bedreigingen nog steeds werken en u was nog steeds openlijk politiek actief (NPO 1, p. 20-21 en NPO 2, p. 11). Het is echter niet plausibel dat u zo achteloos zou omgaan met uw eigen veiligheid en die van uw gezin gelet op uw beschrijving van de Venezolaanse politie als criminelen die opposanten laten verdwijnen en vermoorden (NPO 1, p. 22). Dit element ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Venezuela verder.

Ook is het weinig waarschijnlijk dat u Venezuela zonder problemen legaal kon verlaten met uw eigen paspoort (NPO 1, p. 8-9). U stelt weliswaar dat u werd gefouilleerd, dat uw bagage werd gecontroleerd en dat er werd gevraagd naar de reden van uw reis en naar uw bestemming (ibid.). U zou hierop hebben geantwoord dat u in België een cursus zou volgen (NPO 1, p. 9). U verklaart dat er geen andere vragen werden gesteld en dat u verder geen problemen kende (ibid.). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u zomaar zonder enige opvolgvraag zou mogen vertrekken op de luchthaven, in het licht van uw verklaringen dat u gevisieerd werd door de Venezolaanse politiediensten (NPO 1, p. 9-10). Dat u ondanks deze problemen Venezuela toch op een legale manier kon verlaten, lijkt weinig aannemelijk.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Venezuela verder ondermijnd door uw partners bijzonder gebrekkige verklaringen hierover. Wanneer immers aan haar wordt gevraagd om hierover te vertellen, kan zij enkel verklaren dat u werd ontvoerd in augustus 2023, dat u daarna een reeks bedreigingen had ontvangen en dat uw broer in oktober 2023 werd aangevallen (NPO 2, p. 9-11). Wanneer echter naar bijkomende details wordt gevraagd, geeft uw partner steeds aan hierover geen verdere informatie te hebben (ibid.). Zo wist ze niet wanneer u precies werd ontvoerd, wat er die dag concreet was gebeurd, wat voor bedreigingen u na uw ontvoering had ontvangen of met welke Venezolaanse overheidsdienst u concreet problemen had (NPO, p. 9-11). Dat uw partner quasi niets kan vertellen over de problemen die u zou hebben meegemaakt in Venezuela, is volstrekt onbegrijpelijk. Dat u haar niet meer

details zou willen geven, zoals zij beweert (NPO 2, p. 9), is geen afdoende uitleg. Jullie hebben door deze problemen jullie land van herkomst moeten verlaten. Er kan dan ook verwacht worden dat jullie hierover met elkaar praten en dat uw partner kennis heeft van de problemen die u meemaakte. Dat uw partner dermate weinig weet te vertellen, tast uw geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen onvermijdelijk op ernstig wijze aan.

Uit bovenstaande moet worden geconcludeerd dat u en uw gezinsleden geen gegronde vrees voor vervolging omwille van uw oppositie activiteiten aannemelijk maken.

De documenten die jullie neerleggen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, jullie rijbewijzen en de bijhorend medische kaart van uw partner, de registraties van de geboorte van jullie dochter en jullie samenleving, jullie vliegtickets, de documenten en foto's inzake uw werkzaamheden bij het koor/orkest, de documenten en badges inzake uw werkzaamheden bij de radio, de documenten en foto's inzake de politieke activiteiten van u en uw broer, attesteren enkel elementen die hier niet ter discussie staan.

Inzake de door u voorgelegde brieven van uw broer, van A(...) V(...) L(...) en van R(...) E(...) V(...) P(...) en de foto's van de verwondingen van uw broer dient te worden opgemerkt dat dergelijke stukken enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig asielrelaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan ze niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen. Wat betreft de getuigenissen van uw broer, van A(...) V(...) L(...) en van R(...) E(...) V(...) P(...) dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat deze een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben en werden opgesteld ten behoeve van u waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen (NPO 1, p. 23). Inzake de foto's van uw broer dient ook nog gesteld te worden dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Inzake de door voorgelegde krantenartikelen van 2017 dient te worden gesteld dat deze betrekking hebben op de algemene situatie in uw dorp in 2017 (NPO 1, p. 23).

Het CGVS ontving op 24 januari 2025 enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud van uw partner. Hierin werden de schrijfwijzen van de namen van haar ouders, van het adres van haar broer en van de namen van haar dochters gecorrigeerd (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud R(...) M(...) G(...) L(...), CGVS nr. (...), d.d. 24.01.2025). Deze elementen zijn echter niet opgenomen in bovenstaande argumentatie waardoor deze bijgevolg ook geen ander licht werpen op de beslissing.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer

te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo hebben u, uw partner en uw dochter Venezuela legaal met jullie eigen paspoorten vanaf de luchthaven kunnen verlaten zonder enig probleem (NPO 1, p. 8-9 en NPO 2, p. 8).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Verder haalt u aan dat u in België nog steeds politiek actief bent op uw sociale media (NPO 1, p. 10). Gevraagd of u denkt of de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw politieke activiteiten in België, antwoordt u dat u veronderstelt van wel gezien het regime zijn tegenstanders overal opvolgt (NPO 1, p. 17).

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Ook is er sprake van infiltratie en spionage in landen en steden in het buitenland met grote concentraties Venezolaanse migranten, zoals Colombia, Miami en Madrid. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela bekritisieren [schrappen wat niet past] hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat uw zus Y(...) J(...) S(...) D(...) U(...) (CGVS nr. (...), o.v. (...)) op 12 juli 2018 werd erkend als vluchteling. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde

vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een

inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guàira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn, geboren op (...) 1982 in staat Merida. U hebt samen met uw partner W(...) J(...) S(...) M(...) (CGVS nr. (...), o.v. (...)) een dochter genaamd A(...) S(...) (nationaal nr. (...)). Uw echtgenoot was politiek actief voor de partij Acción Democrática (AD) en voor de Democratic Unity Roundtable (MUD). Midden januari 2024 lichtte uw echtgenoot u in dat hij in augustus 2023 was ontvoerd door de Venezolaanse overheid en dat hij daarna een reeks bedreigingen had ontvangen.

U verliet Venezuela samen met uw partner en uw dochter op 20 april 2024. Jullie vlogen via Spanje naar België, waar jullie de volgende dag aankwamen en op 22 april 2024 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw rijbewijs en bijhorend medisch certificaat, uw paspoort, het paspoort van uw dochter en jullie vliegtickets.

Uw partner heeft op zijn persoonlijk onderhoud ook volgende originele documenten neergelegd: zijn paspoort, zijn rijbewijs, de registraties van de geboorte van jullie dochter en jullie samenleving, en jullie vliegtickets. Uw partner legde ook kopieën neer van een krantenartikel en een link naar een krantenartikel van 2017, documenten en foto's inzake zijn werkzaamheden bij een koor/orkest, documenten en twee badges inzake zijn werkzaamheden bij de radio, documenten betreffende de politieke activiteiten van zijn broer, foto's van verwondingen van zijn broer, documenten betreffende zijn eigen politieke activiteiten, en brieven over zijn politieke activiteiten/problemen geschreven door zijn broer, A(...) V(...) L(...), en R(...) E(...) V(...) P(...).

Op 24 januari 2025 stuurde uw advocaat via e-mail ook kopieën door van foto's van de politieke activiteiten van uw partner. Ook maakte uw advocaat enkele opmerkingen over in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde asielmotieven volledig steunen op de motieven die door uw partner W(...) J(...) S(...) M(...) (CGVS nr. (...)) werden aangehaald. Inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw partner W(...) J(...) S(...) M(...) luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen.

Hij stelt dat de economische en humanitaire situatie in Venezuela in de laatste tien jaar enorm verslechterd is, waarbij hij citeert uit algemene informatie.

Aangaande de dreigmails die hij zou hebben ontvangen, licht hij toe dat hij er omwille van digitale problemen niet in geslaagd is om deze mails tijdig over te maken, en stelt hij dat deze mails ergens in de mailbox zijn blijven zitten en nooit werden afgeleverd. Intussen zijn deze mails gebundeld en vertaald, zo stelt verzoeker, en voegt hij deze bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Hij legt uit dat dit mails betreffen tussen februari 2024 en augustus 2024 en hij ook in 2023 dreigmails ontvangen heeft maar deze omwille van technische problemen niet meer konden gerecupereerd worden. Hij stelt dat hij na zijnkomst naar België dreigmails bleef ontvangen. Verzoeker voegt verder toe dat hij via sociale media vandaag nog steeds protest uit tegen het regime in Venezuela.

Betreffende de motieven van de eerste bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker geen maatregelen nam om zijn veiligheid te garanderen, voert verzoeker aan dat hij en zijn vrouw een enorm onveiligheidsgevoel hadden en hij *“sinds september 2023 internationale paspoorten had aangevraagd voor het gezin”*. Hij stelt dat ze niemand in het dorp wilden alarmeren, waardoor hij nog steeds iedere dag naar zijn werk ging zodat een afwijkende routine geen vragen zou opwekken. Verder stelt hij wel degelijk maatregelen genomen te hebben, aangezien er niemand nog alleen thuis bleef en niemand nog alleen verplaatsingen maakte. Hij voegt toe dat het achteraf gezien niet verantwoord was dat hij naar zijn werk bleef gaan terwijl zijn vrouw binnen bleef tot hij thuis was gezien de dreigmails die hij bleef ontvangen.

Waar in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat daarna geen incidenten hebben plaatsgevonden, bekritiseert verzoeker dat de situatie niet in de context wordt gezien en betoogt hij dat de spanningen en dreigingen aanwezig bleven, maar er geen noemenswaardige incidenten gebeurd zijn.

Wat betreft de in de eerste bestreden beslissing aangehaalde onaannemelijkheden betreffende het door verzoeker beschreven gedrag van de Venezolaanse politiediensten, voert hij aan dat deze beoordeling gebaseerd is op *“onjuiste aannames over de werking van repressieve overheidsstructuren”* en *“de goed gedocumenteerde kenmerken van arbitraire en onvoorspelbare staatsrepressie”* worden miskend. Hij verwijst in dit kader naar informatie van OHCHR en stelt dat het feit dat hij na eerdere bedreigingen een periode van relatieve rust kende, niet betekent dat de dreiging verdwenen was.

Waar in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen *“een andere datum aanhouden over het moment wanneer verzoeker de problemen aan het recreatiecentrum met zijn partner heeft gedeeld”*, meent verzoeker dat deze temporele afwijking marginaal is. Hij bekritiseert dat geen rekening wordt gehouden met de psychologische impact van de situatie waarin zij zich bevonden, en stelt dat in dergelijke omstandigheden het menselijk geheugen onderhevig is aan vervormingen. Het verschil tussen ‘begin januari’ en ‘midden januari’ is dus niet meer dan een logisch gevolg van de omstandigheden, en mag niet geïnterpreteerd worden als een aanwijzing voor gebrek aan geloofwaardigheid, aldus verzoeker.

Verder licht verzoeker toe dat hij zijn partner bewust beperkt geïnformeerd heeft over de bedreigingen waaraan hij werd blootgesteld omdat hij haar niet onnodig ongerust wilde maken *“in een algemeen klimaat van maatschappelijke spanning, angst en wantrouwen”*. Hij voegt toe dat verzoekster *“psychisch bijzonder gevoelig was voor die onrust”* en zij tot op vandaag de inhoud van de dreigmails niet heeft gelezen. Zij heeft geen verdere vragen gesteld, niet uit desinteresse, maar uit vertrouwen in haar partner, zo benadrukt verzoeker. De beperkte kennis van verzoekster over de vervolgingsfeiten is het rechtstreekse gevolg van een bewuste bescherming in een context van angst, repressie en onderlinge achterdocht, aldus verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker, betreffende zijn legale vertrek uit Venezuela, dat de redenering in de eerste bestreden beslissing gebaseerd is op een foutieve veronderstelling dat repressieve regimes als Venezuela een sluitend, uniform en efficiënt controlesysteem hanteren. Volgens hem is het feit dat iemand het land

legaal kan verlaten, zelfs als hij gevisieerd wordt door een veiligheidsdienst, geen aanwijzing dat hij geen risico liep of geen gegronde vrees heeft voor vervolging, maar is het gezien de hoge corruptie in het land volstrekt denkbaar dat bepaalde namen niet worden doorspeeld aan de grenscontroles en dat uit desinteresse bepaalde personen/gezinnen worden doorgelaten. Verzoeker verwijst in dit verband naar de richtlijnen van UNHCR. Gezien de internationale paspoorten van verzoeker en zijn gezin vele maanden voorheen werden aangevraagd, en het feit dat het vertrek van het gezin perfect gecamoufleerd werd door hun verklaringen dat verzoeker een muziekcursus zou volgen in België, werd dit als logisch en geloofwaardig aanzien door de grensautoriteiten, zo stelt verzoeker, die er nog op wijst dat hij zijn muziekinstrument mee had op de luchthaven en uit de voorgelegde vliegtickets blijkt dat het gezin slechts één valies van 23 kilogram bij had. Er zijn volgens verzoeker voor de autoriteiten “*verdachte*” individuen bij de grenscontroles.

Verder benadrukt verzoeker dat in de eerste bestreden beslissing de precaire toestand in Venezuela en verzoekers politieke activiteiten voor de oppositiepartij niet betwist worden. Er wordt volgens hem nergens gemotiveerd waarom er geen sprake is van een vrees voor vervolging. Hij stipt aan dat hij een publiek figuur was in het dorp die openlijk zijn verzet toonde tegen het regime en hielp politieke campagnes te organiseren voor de oppositiepartij. Verzoeker bekritiseert dat zijn risicoprofiel ernstig wordt onderschat, en citeert uit algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk een risicoprofiel heeft. Hij wijst verder op de dreigmails waaruit blijkt dat de afzender weet dat hij is ondergedoken en vermeldt de terugkomst van verzoeker te zullen afwachten. Bovendien blijkt uit de mails dat de afzender hem volgt op sociale media en post hij vandaag nog steeds berichten waarin hij het regime in Venezuela sterk bekritiseert, zo stelt verzoeker. Verzoeker besluit dat er dus wel een “*zeer reëel risico*” is dat hij bij zijn terugkeer wordt aangehouden, gezien zijn risicoprofiel en de eerdere bedreigingen.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde erkend te worden als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“2. UN, HRC, Resolution adopted by the Human Rights Council on 7 October 2022, 13 October 2022, url <https://documents.un.org/doc/undoc/gen/q22/525/07/pdf/q2252507.pdf>

3. EUAA : Venezuela Country Focus van November 2023, p. 62-65, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_venezuela_country_focus_20231116.pdf.

4. Dreigmails + vertaling”.

3.1.3. In haar verzoekschrift ontwikkelt verzoekster hetzelfde middel, alsook voegt zij daarbij dezelfde stukken, als verzoeker.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 22 augustus 2025 legt verzoeker een inventaris neer waarbij hij de volgende bijkomende stukken voegt:

“6. Attest speelpleinwerking A(...) S(...)

7. Schoolattest A(...) S(...)

8. Referentiebrieven van S(...) V(...)

9. Inschrijvingsbewijs VDAB

10. Certificaat opleiding Nederlands + inschrijving niveau 2

11. Lidmaatschap koord Guadelupano

12. Lidmaatschap multiculturele kerk Gent

13. Attest vrijwilligerswerk ‘Mamans Migrantes Lab’”.

3.2.2. Op 22 augustus 2025 legt verzoekster eveneens een inventaris neer waarbij ze de volgende bijkomende stukken voegt:

“ 6. Attest speelpleinwerking A(...) S(...)

7. Schoolattest A(...) S(...)

8. Referentiebrieven van S(...) V(...)

9. Inschrijvingsbewijs VDAB

10. Certificaat opleiding Nederlands + inschrijving niveau 2”.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit de beschikbare bronnen niet blijkt dat iedereen die in mindere of meerdere mate betrokken is of was bij oppositieactiviteiten of deelnam aan demonstraties in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, omdat (B) de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, nu (i) hij inconsistente verklaringen aflegt over zijn problemen, (ii) zijn verklaringen over zijn problemen strijdig zijn met die van zijn partner, (iii) het door hem beschreven gedrag van de Venezolaanse politiediensten niet aannemelijk is, (iv) het niet aannemelijk is dat hij geen doeltreffende veiligheidsmaatregelen heeft genomen nadat de politiediensten hem hadden bedreigd, (v) het weinig waarschijnlijk is dat hij Venezuela zonder problemen legaal kon verlaten met zijn eigen paspoort, (vi) de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn problemen in Venezuela verder ondermijnd wordt door zijn partners bijzonder gebrekkige verklaringen hierover en (vii) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, omdat (C) er niet *a priori* aangenomen kan worden dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt op het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beschreven behandeling, omdat (D) daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat ook zijn activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten, en er dan ook geen indicaties zijn dat hij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn politieke activiteiten in België, omdat (E) het loutere feit dat verzoeker een gezinslid is van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en hem niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van zijn familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofdte zou bestaan, omdat (F) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire

situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (G) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) uit haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) blijkt dat zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven die door haar partner, verzoeker *in casu*, werden aangehaald en er in zijn hoofde besloten wordt tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij wordt verwezen naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Venezuela, omwille van problemen naar aanleiding van verzoekers activiteiten voor de oppositie. Verzoeker was sinds 2000 of 2002 lid van de politieke partij *Acción Democrática* en politiek actief voor de *Democratic Unity Roundtable*. Tevens richtte verzoeker in 2003 een radiozender op met zijn broer, tevens een gemeenteraadslid, en enkele anderen waarop zij politieke thema's behandelden. In 2017 zou verzoeker op een dag drie bedreigingen ontvangen hebben op de telefoon van de radiozender met de boodschap dat hij geen kritiek mocht uiten op de Venezolaanse regering. In 2019 werd de radiozender opgedoekt, waarna verzoeker van 2020 tot midden 2021 samen met zijn broer een lokale krant uitgegeven heeft. Op 22 augustus 2023 zou verzoeker ontvoerd zijn door acht leden van FAES. Ze zouden gezegd hebben dat deze ontvoering een waarschuwing was en verzoeker diende te stoppen met zijn politieke activiteiten. Op 1 oktober 2023 zou verzoekers broer aangevallen zijn door *colectivos*, die gezegd zouden hebben dat verzoeker en zijn broer dienden te stoppen met hun politieke activiteiten. Verzoeker zou hierna zeven of acht dreigmails ontvangen hebben. Op 3 januari 2024 zou hij aangesproken zijn door zeven leden van FAES, die verzoeker zeiden dat ze hem kwamen halen maar hem uiteindelijk lieten gaan. Verzoeker zou nadien verzoekster hebben ingelicht over de problemen, waarna zij Venezuela samen verlieten in april 2024.

In navolging van de adviseur van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat verzoeker politiek actief was in Venezuela en hij lid was van de politieke partij *Acción Democrática*, waar hij instond voor de communicatie en reclame en meewerkte aan campagnes. Wat dit betreft, blijkt uit de beschikbare landeninformatie geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* tot problemen leidt, waardoor het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet kan volstaan om erkend te worden als vluchteling, en een individuele beoordeling derhalve noodzakelijk blijft. De adviseur van de commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt toe:

“Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Profielen en behandeling van opposanten van 10 december 2024 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2023 11 EUAA COI Report Venezuela Country Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten, verkiezingsmedewerkers en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties.

De mate waarin opposanten of critics van de Venezolaanse regering problemen kregen met de Venezolaanse regering fluctueerde in de loop der jaren. In de periodes rond de verkiezingen, die gepaard gingen met massademonstraties, vonden er grootschalige willekeurige arrestaties plaats van opposanten, maar deze willekeurige arrestaties namen opnieuw af na deze periodes van protesten. Zo gingen de manifestaties tussen 2017 en 2019 gepaard met massa-arrestaties, maar werden de arrestaties selectiever in de daaropvolgende jaren. Ook naar aanleiding van de verkiezingen in juli 2024 was er sprake van aanhoudingen en valse beschuldigingen tegenover politieke activisten, militairen, mensenrechtenactivisten en journalisten. Er vonden ook massa-arrestaties plaats naar aanleiding van de demonstraties die uitbraken. In de maanden na de verkiezingen van 2024 werden echte of vermeende tegenstanders ook onafhankelijk van manifestaties gevisieerd.

Uit de beschikbare bronnen blijkt echter niet dat iedereen die in mindere of meerdere mate betrokken is of was bij oppositieactiviteiten of deelnam aan de demonstraties in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.”

De Raad is na grondige lezing van de administratieve dossiers in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren omwille van verzoekers politieke activiteiten voor de oppositie.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoeker:

“Vooreerst legt u inconsistente verklaringen af over uw problemen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u na de aanval op uw broer in oktober 2023 bedreigingen ontving via e-mail en sociale media (DVZ – Vragenlijst CGVS, d.d. 20.06.2024, punt 3, vraag 5). Op het CGVS vertelt u hierover echter niets wanneer u wordt gevraagd te vertellen over al uw problemen in Venezuela (NPO 1, p. 9-10). Meer nog, u verklaart initieel dat u geen enkel probleem kende tussen uw ontvoering in augustus 2023 en het incident in het recreatiecenter in januari 2024 (NPO 1, p. 20). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, stelt u opeens dat u tussen eind 2023 en begin 2024 zeven of acht dreigmails hebt ontvangen maar dat u hieraan niet meer had gedacht (NPO 1, p. 26). Het louter aanpassen van uw verklaringen nadat u op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde tegenstrijdigheid allesbehalve uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Venezuela wordt ondermijnd.

Hierbij dient nog te worden vermeld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde bovengenoemde dreigmails te zullen overmaken aan het CGVS (*ibid.*). Het CGVS heeft deze tot op heden echter nog niet mogen ontvangen. Dat u geen enkele dreigmail hebt neergelegd om uw problemen in Venezuela te ondersteunen, noch enige inspanning hebt ondernomen om het CGVS hiervan te voorzien, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.”

Ter verklaring van het feit dat verzoeker geen enkele dreigmail heeft neergelegd om zijn problemen in Venezuela te ondersteunen, voeren de verzoekende partijen in hun verzoekschriften aan dat zij deze niet hebben kunnen recupereren omwille van technische problemen. De Raad merkt op dat dit een blote bewering is, die de verzoekende partijen op generlei wijze staven. Bovendien is dit tegenstrijdig met verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, aangezien hij toen verklaarde dat deze e-mails gewoon in zijn inbox zaten en hij deze enkel nog moest afdrukken (administratief dossier (hierna: AD) verzoeker, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26).

De verzoekende partijen voegen thans bij hun verzoekschriften een aantal e-mails die op verschillende dagen tussen februari en augustus 2024 naar verzoeker zouden zijn gestuurd (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4). Ze lichten toe dat verzoeker meende dat deze e-mails waren overgemaakt, maar dat ze klaarblijkelijk ergens in de mailbox zijn blijven zitten en nooit werden afgeleverd. Deze loutere bewering kan niet overtuigen, temeer verzoeker van deze dreigmails geen enkele melding heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 13 januari 2025. Bovendien is het gegeven dat verzoeker van februari 2024 tot augustus 2024 nog dreigmails ontvangen zou hebben, strijdig met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij na het voorval bij het revalidatiecentrum op 3 januari 2024 geen problemen meer zou hebben ondervonden (AD verzoeker, stuk 4 ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Deze bijgebrachte e-mails, waaruit moet blijken dat de afzender weet dat verzoeker is ondergedoken en stelt zijn terugkomst te zullen afwachten en dat verzoeker aldus door hem gevolgd wordt op sociale media, kunnen evenmin in overeenstemming gebracht worden met verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij louter veronderstelt dat de Venezolaanse overheid op de hoogte is van zijn politieke activiteiten in België, daar uit deze e-mails blijkt dat hij wordt bedreigd omdat hij kritische berichten post op sociale media (*Ibid.*, p. 17). De Raad wijst er tevens op dat er van verzoeker in het kader

van zijn asielpcedure minstens verwacht zou kunnen worden dat hij hiernaar verwezen zou hebben of hierover verklaringen afgelegd zou hebben, temeer hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud expliciet werd gevraagd of hij na het voorval bij het centrum nog problemen heeft gekend, *quod non* (*Ibid.*, p. 21). Verder merkt de Raad op dat in één van deze e-mails, die dateert van 19 mei 2024 en waarvan de vertaling door de verzoekende partijen wordt geciteerd in hun verzoekschriften, het volgende kan worden gelezen: *“we dreigen niet we handelen en zo niet als je het niet gelooft vraag het dan maar aan je broertje wat er zondag met hem is gebeurd”*. Dat verzoekers broer in mei 2024 klaarblijkelijk iets is aangedaan door de *colectivos* of de overheid, strookt niet met verzoekers verklaringen, die dateren van januari 2025, dat zijn broer na het incident in oktober 2023, geen problemen meer heeft gekend (*Ibid.*, p. 22).

De verzoekende partijen laten verder de pertinente vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen die hij na de aanval op zijn broer in oktober 2023 via e-mail en sociale media zou hebben ontvangen, geheel ongemoeid en ondernemen geen enkele poging hiervoor een aannemelijke verklaring aan te dragen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat de verzoekende partijen onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen. De adviseur van de commissaris-generaal motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen strijdig met die van uw partner. Zo verklaart u initieel dat u uw partner over uw problemen vertelde op dezelfde dag als het incident aan het recreatiecentrum, en dus op 3 januari 2024 (NPO 1, p. 10-11). Uw partner verklaart daarentegen dat u haar hierover had ingelicht midden januari 2024 (blauwe map, document nr. 3, notities persoonlijk onderhoud CGVS R(...) M(...) G(...) L(...) d.d. 13.01.2025 (verder NPO 2), p. 9-10). Hiermee geconfronteerd, houdt uw partner vast aan haar eigen verklaring (NPO 2, p. 12). Erop gewezen dat u verklaarde dat u haar hierover had ingelicht op 3 januari 2024, stelt uw partner opeens zich de exacte datum niet meer te herinneren (ibid.). Later in uw persoonlijk onderhoud past u eveneens uw verklaringen aan en stelt u opeens dat u uw partner over uw problemen inlichtte midden januari 2024 (NPO 1, p. 21). Gewezen op uw eerdere verklaringen, ontkent u simpelweg uw vorige verklaringen (ibid.). Het louter aanpassen van verklaringen nadat men op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde tegenstrijdigheid allesbehalve uit. Ook deze inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie problemen in Venezuela.”

De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschriften dat deze temporele afwijking een marginaal verschil is, en niet beschouwd kan worden als een substantiële inconsistentie. De Raad stelt in dit kader vast dat, hoewel het verschil in hun verklaringen eerder beperkt is, daar verzoeker het heeft over begin januari 2024 en verzoekster het heeft over midden januari 2024, dit geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoekende partijen hun verklaringen allebei aanpassen wanneer zij worden geconfronteerd met de verklaringen van de ander, wat wel degelijk afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid. Waar zij stellen dat er *in casu* geen rekening werd gehouden met de psychologische impact van de situatie waarin zij zich bevonden en het menselijk geheugen in dergelijke omstandigheden onderhevig is aan vervormingen, maken zij dit verder niet concreet, noch kunnen zij hiermee verklaren waarom zij beiden hun verklaringen aanpasten na confrontatie.

De Raad treedt de adviseur van de commissaris-generaal verder bij waar zij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt overweegt betreffende het gedrag van de Venezolaanse politiediensten:

*“Daarnaast is het door u beschreven gedrag van de Venezolaanse politiediensten niet aannemelijk. Zo is het niet geloofwaardig dat de politiediensten u in 2017 driemaal op een dag zouden hebben bedreigd via de telefoon om u vervolgens vijf jaar met rust te laten (NPO 1, p. 18). Ook is het niet aannemelijk dat ze u na uw ontvoering pas vijf maanden later opnieuw in persoon benaderden (NPO 1, p. 9-10). Meer nog, dat de politiediensten u in januari 2024 zonder meer hebben laten gaan - en u bijgevolg wederom een kans gaven om aan hen te ontkomen - en ze u bovendien niet meer hebben gecontacteerd sinds het incident bij het recreatiecentrum, is geheel onwaarschijnlijk (NPO 1, p. 21). U beschrijft de politiediensten immers als criminelen die opposanten intimideren, laten verdwijnen, ontvoeren of vermoorden (NPO 1, p. 22). Dat de politiediensten zich dan zo terughoudend zouden hebben opgesteld en nooit enige doeltreffende vergeldingsactie ten aanzien van u ondernamen, ondanks dat u jarenlang tegen hun bevelen in politiek actief bleef, is niet geloofwaardig. Deze passieve houding van de politiediensten staat haaks op het beeld dat u over hen schept en doet ernstig afbreuk in het geloof van uw verklaringen over uw problemen met hen. Gelet op bovenstaande beschrijving van de politiediensten is het eveneens niet aannemelijk dat uw broer op heden geen problemen meer zou hebben in Venezuela. Zo verklaart u dat uw broer na oktober 2023 geen problemen meer heeft gehad met de overheid en dat hij louter een week voor de verkiezingen van juli 2024 preventief was ondergedoken voor de *colectivos* (NPO 1, p. 22). Dat uw broer op heden geen problemen kent, terwijl hij eveneens werd bedreigd door de politiediensten en hij zelfs een klacht tegen hen heeft neergelegd bij de CICPC alsook dat hij op heden nog steeds politiek actief is (NPO 1, p. 9-10, 20-22, 25), ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen verder.”*

De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschriften aan dat bovenstaande analyse is gebaseerd op “onjuiste aannames over de werking van repressieve overheidsstructuren zoals die in Venezuela”, en de “kenmerken van arbitraire en onvoorspelbare staatsrepressie” miskent, waarbij zij verwijzen naar algemene informatie in dit verband. De Raad wijst er echter op dat in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen terecht wordt vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in het vizier van de autoriteiten zou hebben gestaan, herhaaldelijk zou zijn bedreigd omwille van zijn politieke activiteiten, maar desondanks deze activiteiten niet staakt, zonder dat er enige concrete vergeldingsactie tegen hem wordt ondernomen en zijn broer na het incident in oktober 2023 evenmin verdere problemen gekend heeft, hoewel hij ook werd bedreigd door de politiediensten, tot op heden politiek actief is en zelfs een klacht heeft ingediend. Deze door de verzoekende partijen beschreven passieve houding van de Venezolaanse politiediensten vindt geen steun in de informatie waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, waardoor zij er dan ook niet in slagen bovenstaande pertinente analyse van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. Waar de verzoekende partijen nog aanhalen dat de spanningen en dreigingen aanwezig bleven maar er geen noemenswaardige incidenten meer zijn gebeurd, bieden zij hiervoor geen verklaring.

Verder wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partijen geen veiligheidsmaatregelen genomen hebben:

“Tevens is het niet aannemelijk dat u geen doeltreffende veiligheidsmaatregelen hebt genomen nadat de politiediensten u hadden bedreigd. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat u aan de genade van god was overgeleverd en dat u louter minimale veiligheidsmaatregelen nam, met name dat u niet meer alleen naar buiten ging en dat u ’s avonds en ’s nachts ook niet meer buiten kwam (NPO 1, p. 20-21). U bleef na de bedreigingen nog steeds werken en u was nog steeds openlijk politiek actief (NPO 1, p. 20-21 en NPO 2, p. 11). Het is echter niet plausibel dat u zo achteloos zou omgaan met uw eigen veiligheid en die van uw gezin gelet op uw beschrijving van de Venezolaanse politie als criminelen die opposanten laten verdwijnen en vermoorden (NPO 1, p. 22). Dit element ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Venezuela verder.”

De verzoekende partijen herhalen in hun verzoekschriften louter dat verzoeker in september 2023 paspoorten had aangevraagd voor het gezin, voor het geval zij het land zouden moeten verlaten, niemand alleen thuis bleef en verzoekster niet alleen naar buiten ging en stellen dat zij sinds januari 2024 een “enorm onveiligheidsgevoel” hadden, doch brengen hiermee geen concrete elementen aan ter weerlegging van bovenstaande terechte motieven. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partijen het gebrek aan veiligheidsmaatregelen zelf in vraag stellen, waar zij stellen dat het achteraf gezien niet verantwoord was dat verzoeker gewoon iedere dag naar zijn werk bleef gaan terwijl verzoekster thuis bleef, gezien de dreigmails die hij bleef ontvangen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker Venezuela zonder problemen legaal kon verlaten:

“U stelt weliswaar dat u werd gefouilleerd, dat uw bagage werd gecontroleerd en dat er werd gevraagd naar de reden van uw reis en naar uw bestemming (ibid.). U zou hierop hebben geantwoord dat u in België een cursus zou volgen (NPO 1, p. 9). U verklaart dat er geen andere vragen werden gesteld en dat u verder geen problemen kende (ibid.). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u zomaar zonder enige opvolgvraag zou mogen vertrekken op de luchthaven, in het licht van uw verklaringen dat u geïnterviewd werd door de Venezolaanse politiediensten (NPO 1, p. 9-10). Dat u ondanks deze problemen Venezuela toch op een legale manier kon verlaten, lijkt weinig aannemelijk.”

De verzoekende partijen stellen dat bovenstaande redenering gebaseerd is op een foutieve veronderstelling dat repressieve regimes als Venezuela een sluitend, uniform en efficiënt controlesysteem hanteren, het gezien de hoge corruptie in het land volstrekt denkbaar is dat bepaalde namen niet worden doorgespeeld aan de grenscontroles en dat uit desinteresse bepaalde personen worden doorgelaten, wat evenwel algemene beweringen zijn waarvan de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat dit bij hen het geval geweest zou zijn. De verzoekende partijen wijzen er verder op dat volgens de richtlijnen van UNHCR een legale uitreis niet automatisch betekent dat het niet aannemelijk zou zijn dat de persoon in kwestie het land ontvlucht. In de passage die zij citeren is evenwel sprake van personen die hun land verlaten hebben zonder hun politieke overtuiging ooit kenbaar te hebben gemaakt, terwijl de verzoekende partijen *in casu* voorhouden hun land legaal verlaten te hebben nadat verzoeker reeds meermaals door de autoriteiten zou zijn geïnterviewd omwille van zijn politieke activiteiten, die hen aldus bekend zouden zijn geweest. Verder herhalen de verzoekende partijen dat zij hun paspoorten enkele maanden eerder hadden aangevraagd en “het vertrek van het gezin perfect gecamoufleerd werd door de verklaring dat verzoeker een muziekcursus zou volgen in België”, doch deze omstandigheden kunnen niet volstaan om te verklaren dat zij hun land probleemloos konden verlaten indien de autoriteiten effectief op zoek geweest zouden zijn naar verzoeker. Tot slot benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adviseur van de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat de verzoekende partijen een

gegronde vrees voor vervolging omwille van de door hen aangevoerde feiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

De Raad treedt de adviseur van de commissaris-generaal verder bij waar zij met reden het volgende stelt:
“Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Venezuela verder ondermijnd door uw partners bijzonder gebrekkige verklaringen hierover. Wanneer immers aan haar wordt gevraagd om hierover te vertellen, kan zij enkel verklaren dat u werd ontvoerd in augustus 2023, dat u daarna een reeks bedreigingen had ontvangen en dat uw broer in oktober 2023 werd aangevallen (NPO 2, p. 9-11). Wanneer echter naar bijkomende details wordt gevraagd, geeft uw partner steeds aan hierover geen verdere informatie te hebben (ibid.). Zo wist ze niet wanneer u precies werd ontvoerd, wat er die dag concreet was gebeurd, wat voor bedreigingen u na uw ontvoering had ontvangen of met welke Venezolaanse overheidsdienst u concreet problemen had (NPO, p. 9-11). Dat uw partner quasi niets kan vertellen over de problemen die u zou hebben meegemaakt in Venezuela, is volstrekt onbegrijpelijk. Dat u haar niet meer details zou willen geven, zoals zij beweert (NPO 2, p. 9), is geen afdoende uitleg. Jullie hebben door deze problemen jullie land van herkomst moeten verlaten. Er kan dan ook verwacht worden dat jullie hierover met elkaar praten en dat uw partner kennis heeft van de problemen die u meemaakte. Dat uw partner dermate weinig weet te vertellen, tast uw geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen onvermijdelijk op ernstig wijze aan.”

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften aanvoeren dat verzoeker verzoekster bewust beperkt heeft geïnformeerd om haar te beschermen, merkt de Raad op dat deze informatie wel van belang kan zijn voor verzoekster om het risico waaraan ze wordt blootgesteld te kunnen inschatten en de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen. Bovendien kan dit geen afbreuk doen aan de verwachting dat de verzoekende partijen over deze problemen met elkaar praten, temeer het de feiten betreft waarop zij beiden hun verzoek om internationale bescherming steunen. Waar zij nog stellen dat verzoekster psychisch bijzonder gevoelig was voor “die onrust”, maken zij dit niet verder concreet, noch brengen zij enig begin van bewijs ter staving hiervan bij.

Waar de verzoekende partijen herhalen dat verzoeker een publiek figuur was in zijn dorp die zich openlijk verzette tegen het regime, politieke campagnes hielp organiseren voor de oppositiepartij waarvan zijn broer een kopstuk was in het dorp en daardoor een risicoprofiel heeft, herhaalt de Raad dat niet iedereen die in mindere of meerdere mate betrokken is of was bij oppositieactiviteiten of deelnam aan demonstraties in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren en een individuele beoordeling derhalve noodzakelijk blijft, zoals *supra* werd uiteengezet.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partijen de volgende motieven van de bestreden beslissingen volledig ongemoeid laten in hun verzoekschriften:

“Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer

te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo hebben u, uw partner en uw dochter Venezuela legaal met jullie eigen paspoorten vanaf de luchthaven kunnen verlaten zonder enig probleem (NPO 1, p. 8-9 en NPO 2, p. 8).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en draagkrachtig en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verder wordt nog in de bestreden beslissingen terecht het volgende uiteengezet in hoofde van verzoeker:

“Verder haalt u aan dat u in België nog steeds politiek actief bent op uw sociale media (NPO 1, p. 10). Gevraagd of u denkt of de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw politieke activiteiten in België, antwoordt u dat u veronderstelt van wel gezien het regime zijn tegenstanders overal opvolgt (NPO 1, p. 17). Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Ook is er sprake van infiltratie en spionage in landen en steden in het buitenland met grote concentraties Venezolaanse migranten, zoals Colombia, Miami en Madrid. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela bekritisieren [schrappen wat niet past] hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.”

De verzoekende partijen herhalen in hun verzoekschriften louter dat verzoeker nog steeds berichten post waarin hij het regime in Venezuela sterk bekritiseert, doch brengen hiervan geen enkel begin van bewijs bij. Aldus brengen zij geen concrete elementen of argumenten aan om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen om te buigen.

De door de verzoekende partijen tijdens de administratieve fase neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in een ander daglicht stellen (AD verzoeker, stuk 6, ‘Documenten; AD verzoekster, stuk 6, ‘Documenten’). Hun paspoorten, rijbewijzen, verzoeksters medische kaart, de geboorteregistratie van hun dochter en hun vliegtickets dienen ter staving van hun identiteit en reisweg, elementen die *in casu* niet worden betwist. De documenten en foto's inzake verzoekers activiteiten bij het koor, de documenten en badges van verzoekers werkzaamheden bij de radio en de documenten en foto's inzake verzoekers politieke activiteiten en die van zijn broer, staven evenzeer elementen die niet ter discussie staan. Wat betreft de voorgelegde brieven van verzoekers broer, van A. V. L. en van R. E. V. P., merkt de Raad op dat deze opgesteld zijn op verzoek van verzoeker waardoor deze een gesolliciteerd karakter hebben (AD verzoeker, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Wat betreft de voorgelegde krantenartikelen van 2017, stelt de Raad vast dat deze betrekking hebben op de algemene situatie in de verzoekende partijen hun dorp, maar de verzoekende partijen hiermee hun persoonlijke vrees voor vervolging niet verder staven. Betreffende de foto's van verzoekers broer, stelt de Raad vast dat uit deze foto's niet afgeleid kan worden in welke omstandigheden verzoekers broer zijn verwondingen opliep. Aan privéfoto's kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend, daar deze door mogelijke

enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Het bij de verzoekschriften gevoegde document van de Algemene Vergadering van de VN van 13 oktober 2022 betreffende een resolutie die op 7 oktober 2022 werd aangenomen door de VN-Mensenrechtenraad (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 2) en uittreksel uit het rapport “*Venezuela Country focus*” van EUAA van november 2023 (p. 62-65) (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) betreffen de algemene situatie in Venezuela, respectievelijk de profielen die kunnen worden geviseerd door de autoriteiten, doch bevatten geen informatie die specifiek betrekking heeft op de verzoekende partijen of hun relaas. De verzoekende partijen kunnen ter staving van hun vrees ten aanzien van hun land van herkomst niet volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie aldaar of een bepaald risicoprofiel. Zij dienen hun vrees *in concreto* aan te tonen en blijven daartoe in gebreke. De dreigmails die verzoeker in 2024 nog zou hebben gekregen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4) werden hoger reeds besproken.

Bij aanvullende nota leggen de verzoekende partijen nog een attest van speelpleinwerking en een schoolattest van hun dochter, een referentiebrief van S. V., een inschrijvingsbewijs van de VDAB en een certificaat van hun opleiding Nederlands neer (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 22 augustus 2025, stukken 6-10; aanvullende nota verzoekster neergelegd op 22 augustus 2025, stukken 6-10). Deze documenten hebben betrekking op hun leven in België, maar kunnen niet dienen ter staving van de redenen waarom zij Venezuela verlaten hebben of er niet naar kunnen terugkeren. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota tevens documenten ter staving van zijn lidmaatschap van het koor Guadelupano en van zijn lidmaatschap van de multiculturele kerk in Gent en een attest van zijn vrijwilligerswerk bij ‘Mamans Migrantes Lab’ (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 22 augustus 2025, stukken 11-13), doch deze documenten kunnen evenmin dienen ter staving van zijn beweerde problemen en vrees, en hebben enkel betrekking op verzoekers leven en integratie in België.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze, omwille van de problemen die ze in Venezuela gekregen zouden hebben met de autoriteiten naar aanleiding van verzoekers politieke activiteiten voor de oppositie dan wel omwille van verzoekers vermeende politieke activiteiten in België, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.3.5.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat ze daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van de beweerde problemen met de autoriteiten naar aanleiding van verzoekers politieke activiteiten voor de oppositie in Venezuela, noch omwille van verzoekers vermeende politieke activiteiten in België.

De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschriften dan wel naar algemene informatie aangaande de economische en humanitaire situatie in Venezuela en stellen dat deze de laatste tien jaar enorm is verslechterd, doch betwisten niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin aantoonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zouden zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissingen vinden steun in de administratieve dossiers en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat ze specifiek worden geviséerd.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat de verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.5.3. De Raad merkt voorts op dat de verzoekende partijen geenszins de analyse in de bestreden beslissingen betwisten dat er actueel voor burgers in Venezuela geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen en wordt, daar zij door de verzoekende partijen niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze tonen evenmin aan dat ze in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen ze elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben ze zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop ze zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.9. Waar de verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT